

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De Dei castigatione, & eam respicientibus: quòd ijs hîc minimè castigantur,
ad æternum supplicium transmittantur. cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

rum tantum qui tum erant, sed eorum etiam qui vita peruersitate Assyrios referunt: nec
 vllam valentissimam & occisimamque ipsius ira fugienda rationem esse, cum ad vlciendas
 Naum. 2. impietates nostras inuigilauerit. Quid de concussione, & excussione atque ebullitione dica,
 cordisque cofractione, ac genuu dissolutione, atque eiusmodi suppliciis, quae impiis inferu-
 tur? Tales impiorum poena sunt: ut praestet nunc castigari atque purgari, quam ad futu-
 rum cruciatum transmitti.

Greg. Nihil maius nobis beneficium affert, quam pati.
 Nyss. Bonorum eorum, quae expectamus, flos est afflictio. Quocirca propter fructu florem quoque
 Futurorum decerpamus. Nihil in nobis irato atque infenso animo, verum omnia ad utilitatem nostram
 bonorum agit Deus. Cruciatu uero, qui nobis in hac vita a Deo inferuntur, futurorum tormentorum
 flos est afflictio. partem haud exiguam succidunt. Etenim per eos dolores, quibus hic afficimur, vel peccata
 expiamus, vel si non tot peccata habemus, splendidiore coronas accipimus. G

Athana. Castigatio ea quae hic adhibetur, futurum iudicium leuius reddit. Et quidem non ma-
 lum est puniri: sed poenam promereri.

Dionys. Hoc nobis persuasum esse debet, nihil eorum, quae accidunt, citra Dei voluntatem eue-
 nire. Bona porro esse omnia ea, quae ab eo proficiuntur, etiam si aliqui graua & acerba sint.

Euseb. Deus eos, quos charos ac familiares habet, in hac vita iam castigando persequitur, si
 quid forte ipsi supplicio egeant: ut per breuem ac temporariam correptionem sempiternum
 in generali iudicio cruciatum effugere queant.

Theotimi. Non asperius aliquid pati, graue atque horrendum censi debet: sed merito pati.

Didymi. Non vlciendi, sed medendi animo, atque ad sanitatem animae comparandam Deus
 afflictiones immittit. H

Deus, qui mundum condidit, eumque consilio suo regit ac moderatur, omnia ad utili-
 tatem nostram efficit: etiam si aliqui tristia & molesta sint, quae inferuntur.

Etsi acerba & grauis est Dei irata tamen, cum medendi vim habeat, eos, qui ipsam ex-
 periuntur, ad bonum prouehit.

Quemcumque Deus salute donare uult, hunc metu afficit, variisque modis cocutit, mo-
 lestamque ei exhibet: ne sese ad fastum & arrogantiam excitandi spatium habeat: atque
 ut ex aliorum calamitatibus alij ad modestiam erudiantur.

Philonis. Beata ea natura est, quae omnia lato atque hilari animo excipit, nec vllis omnino re-
 rum euentibus discruciat, sed tanquam bonis & utilibus acquiescit. I

De Dei castigatione, & eam respuentibus: & quod ij, qui hic minimè castigan-
 tur, ad aeternum supplicium transmittantur. CAP. L.

Agg. 2.

PERCUSSI vos vento vrente & aurugine, & grandine omnia opera manuum uestrarum: & non fuit ex vobis qui re-
 uerteretur ad me, dicit Dominus.

Hier. 5.

Domine, oculi tui respiciunt fidem: percussisti eos, & no-
 doluerunt: attriuisisti eos, & renuerunt accipere disciplinam.
 Frustra percussi filios uestros: disciplinam non acceperunt.

Basil.

Ne idem tibi, o homo, quod stultis pueris, usu ueniat, qui a magistro obiurgati, codices
 illorum perfringunt: ac patre utilitatis causa cibum ipsis offerre cunctante, vestem lace-
 rant, aut maternam faciem lancinant. K

Orat. 1. de
 trun.

Nemo mæstitia laborans corona donatur, nec tristitia affectus trophæum statuit. Ne
 supercilium demittas, cum tibi medicina adhibetur. Absurdum est animae sanitate mini-
 mè letari.

Chrys.

Non feriri graue est: sed plaga meliore non reddi, illud demum grauisimum censi debet.
 Peccatorum in hac vita impunitas, maioris in futuro aeuo cruciatu causa efficitur. At-
 que hoc indicans Paulus, dicebat, Nunc autem, cum iudicamur, a Domino corripimur: ut
 1. Cor. 11. non cum hoc mundo damnemur. Praesentes enim cruciatu admonitionis rationem habent:
 futuri autem poena.

Qui

A Qui multa peccata perpetrant, nec poenis ullis afficiuntur, in metu ac formidine versari debent. Per impunitatem enim supplicium eorum incrementum sumit.

Præsentis impunitas futuram poenam auget.

Cum improbe ac flagitiose viuentes, secunda omnia habemus, tum maxime discruciemur. Nam cum semper, dum peccamus, metu affici debemus: tum præsertim nobis extimescendum est, cum nihil aduersi patimur. Etenim cum Deus sigillatim poenas à nobis expectat, id agit, vt leuis nobis eorum persolutio sit.

Qui vitiorum sordibus prorsus infecti sunt, iis optatius esse debet puniri, quam venia donari. Venia enim eos, non secus atque nauigia quædam fundo carentia facile subuertit. At supplicium eos emendat, atque in meliorem viam reducit. Quocirca nos, quos scelerum nostrorum conscientia arguit, supplicibus precibus à Deo postulemus, vt de nobis potius poenas sumat, quam impunitos relinquat.

B De diuina castigatione, quæ probandæ atque explorandæ virtutis causa sit. CAP. LI.

C VAE POSTQVAM gesta sunt, tentauit Deus Abraham, & dixit ad eum: Abraham, Abraham. At ille respondit, Adsum. Ait illi, Tollè filium tuum vnigenitum, quem diligis, Isaac, & vade in terram visionis, atque ibi offeres eum in holocaustum super vnum montium, quem monstrauero tibi. Gen. 22.

Recordare cuncti itineris, per quod te adduxit Dominus Deus tuus quadraginta annis per desertum, vt affligeret te, atque tentaret, & nota fierent, quæ in animo tuo versabantur, vtrum custodires illius mandata, an non. Afflixit te penuria, & dedit tibi cibum Manna, quod ignorabas tu, & patres tui: vt ostenderet tibi quod non in solo pane viuat homo, sed in omni verbo, quod egreditur de ore Dei. Tentat vos Dominus Deus vester, vt palàm fiat vtrum diligatis eum, an non. Deut. 8. 13.

Num reiicio iudicium? Aut putas aliam ob causam oraculum tibi edidisse, quam vt iustus appareas? Iob. 38.

Probasti nos Deus: igne nos examinasti, sicut examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro, imposuisti homines super capita nostra. Transiuimus per ignem & aquam, & eduxisti nos in refrigerium. Psal. 65.

D Beatus vir, qui suffert tentationem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se. Iac. 1.

E Cum Dei vocem Abraham audisset, Accipe filium tuum, & super vnum montium iugula eum, magna cum animi alacritate opus id exequatur. Etenim Sarâ vxorem suâ celauit, & pueros fefellit, atque filiolo duntaxat comitatus, ad montem conscendebat, non animo fractus, nec ignauia laborans. Cogites velim qualis tum beatus ille vir erat, ac cuiusmodi viscera induerat, cum solus solum filium alloqueretur. Nam tum præcordia vehementius incallescunt, ac vis amoris maiores flammæ concipit. Quenam orationis facultas senis illius robur animique magnitudinem exprimere queat: nempe quonam pacto eum, vinculis ipsius manibus ac pedibus, super ligna collocarit. Cum autem pueri faucibus feruum iam intincturus esset, duplicem vocem misericors ille Deus misit, Solue puerulum. Qui fieri potuit, vt manus non obrorpuerit? Vt nerui fracti, ac debilitati non fuerint? Vt non conciderit, pueruli faciem prospiciens? Videte senis fortitudinem. Etenim filium suum obrumcauit, si non manu, at certe animi studio ac promptitudine. Chrysost.

Non quisquis agrotat, ob peccatum in morbo versatur. Sunt enim, qui, vt eorum probitas eluceat, aut etiam ob vtilem aliam causam in calamitates coniciantur. Didymi.

Quandoquidem iidem casus peccatoribus ac iustis contingunt, non est existimandum omnes, qui in aduersitates aliquas inciderunt, ob antecedentem improbitatem, calamitates huiusmodi subiisse.